

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันอาชญากรรมทางเพศเป็นปัญหาสังคมที่สำคัญประการหนึ่ง ซึ่งมีผลกระทบต่อความปลอดภัยของเด็กและสตรี นอกจากนี้ยังมีผลกระทบต่อความสงบสุขของประชาชน และยิ่งทำให้รัฐต้องสูญเสียงบประมาณจำนวนมากที่จะป้องกันปราบปราม แต่แม้ว่ารัฐและเจ้าหน้าที่ตำรวจจะพยายามป้องกันและแก้ไขอย่างไร สถิติการกระทำผิดทางเพศ ก็ยังมีแนวโน้มสูงขึ้นทุกปี ดังจะเห็นได้จากสถิติของกรมตำรวจในปี พ.ศ. 2535 ถึง 2538 ซึ่งพบการเกิดคดีทางเพศที่วราชอาณาจักรและการเกิดคดีทางเพศในกรุงเทพมหานคร ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนการกระทำผิดทางเพศ ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจรับแจ้ง

พื้นที่	พ.ศ.	ช่มชืน	ช่มชืน-ฆ่า	ล่อลวงหญิงและเด็กเพื่อสำเร็จความใคร่	อนาจาร	รวม
ที่วราชอาณาจักร	2535	2743	21	270	2545	5,579
	2536	3370	15	260	2855	6,500
	2537	3506	27	271	2872	6,676
	2538	3516	31	280	2912	6,739

ตารางที่ 1 (ต่อ)

จังหวัด	พ.ศ.	ชั้นต้น	ชั้นต้น-ซ้ำ	ล่อลวงหญิงและ เด็กเพื่อสำเร็จ ความใคร่	อนาจาร	รวม
กรุงเทพมหานคร	2535	377	2	67	298	744
	2536	405	-	65	321	791
	2537	418	2	73	334	827
	2538	425	3	81	362	871

ที่มา : ศูนย์ข้อมูลสารสนเทศ สำนักงานแผนงานและงบประมาณ กรมตำรวจ

สถิติข้างต้นนี้ยังไม่รวมการกระทำผิดทางเพศที่ผู้เสียหายไม่ได้ร้องทุกข์เนื่องจากอับอายหรือเกรงกลัวผลกระทบอันจะเกิดขึ้นกับตนและครอบครัว สถิติเกี่ยวกับการกระทำผิดทางเพศจึงปรากฏน้อยกว่าความเป็นจริง และอาจมีผลให้การศึกษาเกี่ยวกับการกระทำผิดทางเพศมีข้อจำกัดอยู่มาก หลังจากที่มีผู้วิจัยได้ศึกษา งานวิจัย ทฤษฎี และข้อความรู้ ที่เกี่ยวข้องกับ การกระทำผิดทางเพศ พบว่ามีสิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับการกระทำผิดทางเพศอยู่สองประการคือ ประการแรกมีการศึกษาทางนิติจิตเวชในต่างประเทศหลายกรณี ที่ชี้ให้เห็นว่าผู้กระทำผิดด้วยพฤติกรรมทางเพศกลุ่มหนึ่งมีปัญหาสุขภาพจิต ดังที่ Forshaw (1990) ได้กล่าวไว้ว่าผู้กระทำผิดทางเพศส่วนหนึ่งเป็นผู้ที่มีความเป็องเบนทางเพศ เป็นผู้ป่วยโรคจิต บุคคลปัญญาอ่อน มีบุคลิกภาพผิดปกติ รวมถึงผู้ที่มีพยาธิสภาพทางสมอง นอกจากนี้ไพร์ตัน พุกษาชาติคุณากร (2533) ได้อ้างถึงงานวิจัยในสหรัฐอเมริกาที่ศึกษาความถี่ของการกระทำผิด ที่เกี่ยวข้องกับความเป็องเบนทางเพศในผู้ป่วยคดีสรุปได้ดังตารางที่ 2 ซึ่งเป็นการชี้ให้เห็นว่าบางส่วนของอาชญากรรมทางเพศเกิดจากความเป็องเบนทางเพศ โดยเฉพาะในผู้ป่วยคดี ที่กระทำผิดทางเพศที่ไม่รุนแรงหรือไม่มีการร่วมเพศ เช่น ผู้ป่วยคดีที่ข่มขืนอวัยวะเพศ ผู้ป่วยคดีที่ข่มขืนถ้ำมอง ผู้ที่ข่มขืนอวัยวะเพศกับผู้อื่น มีค่า

เฉลี่ยการกระทำผิดซ้ำๆ ซึ่งจะสร้างความไม่สงบสุขต่อสังคมและผู้กระทำผิดเหล่านั้น อาจได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม เนื่องจากคนในสังคมส่วนใหญ่มักจะไม่เข้าใจถึงปัญหาสุขภาพจิตของผู้กระทำผิด

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยของการกระทำผิดทางเพศของผู้ป่วยคดีในสหรัฐอเมริกา

ผลการวินิจฉัย ความเบี่ยงเบนทางเพศ	ร้อยละโดยประมาณของ ผู้ป่วยคดีที่มาปรึกษา	ค่าเฉลี่ยการกระทำผิด ของผู้ป่วยหนึ่งคน
ความต้องการทางเพศกับเด็ก	45	5
การชอบอวดอวัยวะเพศ	25	50
มีความสุขที่ทำให้ผู้อื่นเจ็บปวด	3	3
มีความสุขที่ถูกทำให้เจ็บปวด	3	36
การชอบถ่มน้ำมูก	12	17
การมีความสุขทางเพศกับวัตถุ พวกลักเพศ	2	3
การมีเพศสัมพันธ์กับสัตว์	3	25
การมีเพศสัมพันธ์กับสัตว์	1	2
ชอบดูไกลอวัยวะเพศกับผู้อื่น	6	30

ในประเทศไทยมีการศึกษาที่เกี่ยวกับปัญหาสุขภาพจิตในผู้กระทำผิดทางเพศ น้อยมาก การศึกษาทางเพศของทีมงานจิตเวชนั้นส่วนใหญ่ให้ความสนใจกับการกระทำผิดฐานข่มขืน-ข่าหรือข่มขืนกระทำชำเราเป็นพิเศษ เนื่องจากเป็นการกระทำผิดที่มีสร้างผลกระทบต่อผู้เสียหายอย่าง เช่น อัมพร โอตระกูลและคณะ (2527) ได้ศึกษาภาวะสุขภาพจิตของผู้กระทำผิดในคดีข่มขืน-ข่า พบว่าร้อยละ 42.5 ผู้กระทำผิดข่มขืน-ข่ามีปัญหาสุขภาพจิต ซึ่งเข้ากับความเชื่อและความเข้าใจของสาธารณชน ต่อผู้กระทำผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราว่า เป็นผู้ที่มีปัญหาสุขภาพจิต ดังที่ สุธีรา คันธิ์สนันท์ (2526) ได้รายงานไว้ในบทวิเคราะห์ทัศนคติของประชาชน ต่อกรณีข่มขืน

กระทำซ้ำเราว่าร้อยละ 64.42 ของประชาชนคิดว่าสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดการข่มขืนเกิดจากความผิดปกติของผู้ชาย แต่ในปัจจุบันพบผู้กระทำผิดทางเพศ ที่ถูกส่งไปรับการตรวจวินิจฉัยทางจิต จำนวนน้อยมาก เมื่อพิจารณาจากสถิติคดีทางเพศในตารางที่ 1 ที่เสนอไว้ข้างต้น พบว่าคดีทางเพศที่เกิดขึ้นทั่วราชอาณาจักรไทย ในปี พ.ศ. 2535-2538 มีจำนวนทั้งสิ้น 25,495 ราย แต่พบผู้กระทำผิดทางเพศที่ถูกส่งตรวจทางจิต ณ โรงพยาบาลศูนย์ทางจิตเวชในแต่ละภูมิภาคต่ำกว่าร้อยละ 0.2 (ข้อมูลจากการสอบถามสถิติการตรวจรักษา ผู้กระทำผิดทางเพศ ณ โรงพยาบาลสวนปรุง โรงพยาบาลศรีมหาโพธิ์ และโรงพยาบาลสวนสราญรมย์) ส่วนสถิติของโรงพยาบาลนิติจิตเวช ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีความรับผิดชอบโดยตรง ในการตรวจรักษาผู้ป่วยคดีจากทั่วราชอาณาจักรพบว่าในปี พ.ศ. 2535 ถึง 2538 มีผู้กระทำผิดทางเพศที่ถูกส่งมารับการตรวจรักษาทางจิตเวชจากทั่วราชอาณาจักรทั้งสิ้นเพียง 22 ราย โดยมาจากพื้นที่ต่างจังหวัด 10 ราย ส่วนในพื้นที่กรุงเทพมหานครซึ่งเป็นพื้นที่ที่เกิดคดีทางเพศสูงสุดเมื่อเทียบเป็นรายจังหวัด (ศูนย์ข้อมูลสารสนเทศ กรมตำรวจ , 2535-2538) ในช่วงเวลา 4 ปีข้างต้น มีผู้กระทำผิดทางเพศทั้งสิ้น 3,233 ราย ถูกส่งตรวจทางจิต ณ โรงพยาบาลนิติจิตเวชเพียง 12 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.37 เกี่ยวกับเรื่องนี้ ช่าง ทศนายสิทธิ์ (2520) ได้ศึกษาผู้ป่วยคดีที่ถูกส่งมารับการตรวจรักษา ณ โรงพยาบาลนิติจิตเวช ในระหว่างวันที่ 1 ตุลาคม 2519 -30 กันยายน 2520 พบว่าร้อยละ 73.91 ของผู้กระทำผิดทางเพศที่ถูกส่งตรวจมาจากสถานีตำรวจ ที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงกับที่ตั้งของโรงพยาบาลนิติจิตเวชเท่านั้น

จึงเป็นที่น่าสนใจว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือผู้ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมตระหนักถึงความสำคัญในการจำแนกผู้กระทำผิดที่มีความผิดปกติทางจิต ออกจากผู้กระทำผิดทั่วไปเพียงไร เพราะเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง สามารถอาศัยอำนาจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (2477) มาตรา 14 ซึ่งบัญญัติไว้ว่า "ระหว่างทำการสอบสวนได้ส่วนมูลฟ้องหรือพิจารณาถ้ามีเหตุอันควรเชื่อว่ามีผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็นผู้วิกลจริตและไม่สามารถต่อสู้คดีได้ให้พนักงานสอบสวนหรือศาลแล้วแต่กรณีสั่งให้พนักงานแพทย์ตรวจผู้กระทำผิดนั้นเสร็จแล้วให้แพทย์ผู้ตรวจนั้นมาให้การว่าตรวจได้ผลประการใด" จึงกล่าวได้ว่ากฎหมายให้ความสำคัญแก่ผู้กระทำผิดที่มีความผิดปกติทางจิต โดยอาศัยความเห็นของแพทย์ประกอบในการพิจารณาพิพากษาคดี เพื่อแยกผู้กระทำผิดที่มีความผิดปกติทางจิต ออกจากผู้กระทำผิดทั่วไปเพื่อนำไปบำบัดรักษา ทั้งนี้

เพื่อป้องกันผลประโยชน์ต่อสังคมในกรณีที่ผู้กระทำผิดมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดซ้ำอีก หรืออาจจะกลายเป็นอาชญากรทางเพศที่ก่อคดีรุนแรงในอนาคต และยังให้เกิดความเป็นธรรมต่อผู้กระทำผิดทางเพศที่มีอาการทางจิต

ปัญหาที่น่าสนใจของการกระทำผิดทางเพศอีกประการหนึ่งคือ ฝาสันติบัญญัติในประเทศไทยได้บัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศไว้ในประมวลกฎหมายอาญามาตราที่ 276 ถึง 287 โดยเน้นความผิดที่ขัดกับหลักศีลธรรมและบรรทัดฐานทางสังคมได้แก่ ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราหญิงและเด็ก ความผิดฐานอนาจารหญิงและเด็ก ความผิดฐานข่มขืนหรืออนาจารแก่ผู้สืบสันดาน ความผิดฐานจัดหา ล่อไปหรือชักพาเพื่อการสำเร็วจิตใจของบุคคลอื่น การดำรงชีพจากรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณี การค้า แจกจ่าย อดเอกละเมิด ภาพ หรือสิ่งอันลามก เป็นต้น จึงทำให้ความหมายและขอบเขตของคำว่าความผิดทางเพศในทางกฎหมายและพฤติกรรมประพฤติกผิดทางเพศ ที่เกี่ยวข้องกับความผิดปกิต่างจิตใจตามความหมายของจิตเวชมีความแตกต่างกัน คือมีความผิดเกี่ยวกับเพศในทางกฎหมายบางประการ เช่น ความผิดฐานจัดหา ล่อไปหรือชักพาเพื่อการสำเร็วจิตใจของบุคคลอื่น ความผิดฐานดำรงชีพจากรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณี ความผิดฐานค้า แจกจ่าย อดเอกละเมิด ภาพ หรือสิ่งอันลามก ซึ่งอาจมีเหตุจูงใจในการกระทำผิดจากการสนองความต้องการทางเพศของบุคคลอื่น หรือมีผลประโยชน์ทางการเงินเป็นแรงจูงใจมากกว่าสนองความต้องการทางเพศ หรือสนองความต้องการทางจิตของตน นอกจากนี้ยังมีความผิดทางเพศอีกหลายรูปแบบ ที่ถูกนำไปพิจารณาเป็นความผิดด้านอื่นๆ เช่น การเข้าไปในบ้านของผู้อื่นโดยมีจุดประสงค์เพื่อเข้าไปถ่มน้ำลาย อาจถูกตั้งข้อหาว่ากระทำผิดฐานบุกรุกฯ การอดอวัยวะเพศถือเป็นความผิดฐานกระทำการอันควรอายหน้า การขโมยวัตถุที่เป็นสัญลักษณ์ทางเพศของเพศตรงข้าม เพื่อสนองความสุทธทางเพศอาจเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ เป็นต้น ทำให้เป็นอุปสรรคในการสืบค้นคดีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศตามแง่มุมของจิตเวช และหากในอนาคตมีกฎหมายหรือข้อบังคับในการวินิจฉัยแยกผู้กระทำผิดทางเพศที่มีปัญหาสุขภาพจิตออกจากผู้กระทำผิดทั่วไป ผู้กระทำผิดทางเพศบางกลุ่มซึ่งถูกตั้งข้อหาอื่นโดยไม่ได้เข้าข่ายความผิดเกี่ยวกับเพศตามกฎหมายอาจถูกละเลย มีผลให้ผู้ป่วยคดีไม่ได้รับความเป็นธรรมตามสิทธิที่จะได้รับตามกฎหมาย

จากปัญหาทั้งสองประการที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาขอบข่ายการดำเนินคดีของผู้ที่เกี่ยวข้องในขบวนการยุติธรรมต่อกรณีกระทำผิดด้วยพฤติกรรมทางเพศ โดยเฉพาะการดำเนิน

คดีของเจ้าหน้าที่สอบสวน ซึ่งเป็นเสมือนด่านแรกในขบวนการยุติธรรมที่มีบทบาทสำคัญในการชี้นำรูปคดี ให้เป็นไปในทางที่เหมาะสมและศึกษาเงื่อนไข หรือเหตุผลที่เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้ประกอบการพิจารณานำผู้กระทำผิดทางเพศไปรับการตรวจวินัจฉัยทางจิต นอกจากนี้ผู้วิจัยยังสนใจศึกษาขอบข่ายประเภทความผิดทางอาญามาตราต่างๆ โดยเชื่อมโยงกับผู้กระทำผิดทางเพศที่มีปัญหาสุขภาพจิตและเสนอข้อบ่งชี้ที่ใช้ประกอบการพิจารณาส่งผู้กระทำผิดทางเพศไปรับการตรวจวินัจฉัยทางจิต โดยหวังว่าผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการทำงานของพนักงานสอบสวน หรือผู้ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดทางเพศที่มีความผิดปกติได้ไม่มากนัก

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาขบวนการดำเนินคดี ของเจ้าหน้าที่สอบสวนขึ้นต้น ตลอดจนถึงตามการพิจารณาฟ้องคดีของพนักงานอัยการ และการพิพากษาของศาล ต่อผู้กระทำผิดทางเพศ ซึ่งถูกดำเนินคดี ณ สถานีตำรวจนครบาล ระหว่างวันที่ 1 มกราคม 2535 ถึง 31 ธันวาคม 2538
2. เพื่อศึกษาขอบข่ายประเภทความผิดทางอาญาในมาตราต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดทางเพศ
3. เพื่อศึกษาเงื่อนไขหรือเหตุผล ที่บุคลากรในขบวนการยุติธรรม ใช้ประกอบการพิจารณาส่งผู้กระทำผิดทางเพศไปรับการตรวจวินัจฉัยทางจิต

ขอบเขตการวิจัย

เนื่องจากการดำเนินคดีในขบวนการยุติธรรมมีหลายขั้นตอนและใช้ระยะเวลาอันยาวนาน การศึกษาขบวนการดำเนินคดีต่อผู้ต้องหาทางเพศจึงมีข้อจำกัด คือไม่สามารถติดตามการดำเนินคดีต่อผู้กระทำผิดทางเพศแต่ละรายจนครบขบวนการได้ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงใช้วิธีศึกษาเอกสารย้อนหลัง โดยศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีทางเพศที่เกิดขึ้นระหว่างวันที่ 1 มกราคม 2535 ถึง วันที่ 31 ธันวาคม 2538 และถูกจับกุม ณ สถานีตำรวจนครบาล 6 แห่งในเขตพื้นที่ชุมชนแออัด เขตสถานบริการทางเพศ และเขตชานเมือง ที่อยู่ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร จาก

จากนั้นจึงติดตามเอกสารการดำเนินคดีต่อกลุ่มตัวอย่างอย่างต่อเนื่อง เพื่อศึกษาผลการพิจารณาฟ้องคดีของพนักงานอัยการ และผลการพิพากษาคดีของศาล นอกจากนี้ผู้วิจัยยังตั้งวัตถุประสงค์ในการศึกษาเงื่อนไขหรือเหตุผล ที่ผู้เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรม ใช้ประกอบการพิจารณาส่งผู้กระทำผิดทางเพศไปรับการตรวจวินิจฉัยทางจิตแต่กลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดทางเพศที่ถูกดำเนินคดี ณ สถานตำรวจนครบาล ที่ผู้วิจัยได้ไปทำการศึกษาค้นคว้าไว้ข้างต้น ไม่ได้รับการพิจารณาให้ไปรับการตรวจวินิจฉัยทางจิตแม้แต่รายเดียว ผู้วิจัยจึงศึกษาในประชากรอีกกลุ่มหนึ่งคือผู้กระทำผิดทางเพศที่ถูกส่งไปรับการตรวจวินิจฉัยทางจิต ณ โรงพยาบาลนิติจิตเวช ระหว่าง วันที่ 1 มกราคม 2535 ถึง 31 ธันวาคม 2538

นิยามคำศัพท์เฉพาะ

1. ขบวนการยุติธรรมทางอาญา (criminal justice process)

หมายถึงขบวนการทำงานของสถาบันหลักที่รับผิดชอบในการบังคับใช้กฎหมายอาญา เพื่อรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อย และความสงบสุข ความมีเสถียรภาพของบ้านเมือง และความศักดิ์สิทธิ์ทางกฎหมาย อันประกอบด้วยองค์การในระบบงานยุติธรรมทางอาญา (criminal justice system) คือเจ้าหน้าที่ตำรวจ พนักงานอัยการ ศาล และราชทัณฑ์ ซึ่งแต่ละองค์การมีภารกิจในการบังคับใช้กฎหมายของคนโดยเฉพาะ

การวิจัยครั้งนี้ต้องการศึกษาขบวนการดำเนินคดี ของเจ้าหน้าที่ตำรวจในฐานะที่เป็นพนักงานสอบสวนซึ่งเป็นองค์กรแรกของขบวนการยุติธรรมทางอาญาที่จะต้องรับผิดชอบในการสืบสวนสอบสวน รวบรวมพยานหลักฐานเกี่ยวกับการกระทำผิดทางเพศ ตลอดจนพนักงานอัยการซึ่งทำหน้าที่เป็นตัวแทนหรือรับผิดชอบในการสอบสวนคดีอาญา ในลักษณะที่เป็นการควบคุมและกำกับดูแลอำนาจของพนักงานสอบสวน โดยอาศัยข้อมูลและพยานหลักฐาน ในสำนวนคดีของพนักงานสอบสวนเป็นพื้นฐานในการใช้ดุลพินิจ ว่าผู้ที่ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดจริงหรือไม่ หลังจากนั้นจึงศึกษาขบวนการดำเนินคดีของศาล ซึ่งรับผิดชอบในการควบคุมกระบวนการฟ้องร้องคดี และการพิพากษาโทษ ภายใต้บทบัญญัติแห่งกฎหมายในการพิสูจน์ความผิดและความบริสุทธิ์ของผู้ถูกกล่าวหา และจะต้องใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษ เพื่อคุ้มครองสังคมและแก้ไขบำบัดผู้ทำความผิด

2. การกระทำผิดทางเพศ เป็นความผิดในลักษณะที่เป็นการกระทำของบุคคลในทางเพศก่อให้เกิดอันตรายแก่ประชาชน (ธนุ สว่างศิลป์, 2521) ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของคำว่า "การกระทำผิดทางเพศ" โดยเน้นถึงความผิดทางเพศ ที่เกี่ยวข้องกับสภาวะปัญหาสุขภาพจิต และเป็นการกระทำผิดกฎหมายตามลักษณะที่ ประทักษ์ ลิขิตเลอสรวง (2538) ได้กล่าวไว้ว่าเป็นการกระทำทางเพศ ที่คนส่วนใหญ่ในสังคมเห็นว่าผิดธรรมชาติ คู่สัมพันธ์อาจเป็นอันตรายต่อร่างกายและจิตใจ คู่สัมพันธ์ไม่ยินยอม ประพฤติต่อหน้าธารกำนัล หาประโยชน์ทางเพศกับบุคคลห่อนความสามารถ เช่น เด็ก ผู้เยาว์ คน ชรา คนพิการ ผู้ป่วยทางจิตเวช และปัญญาอ่อน ตามความหมายข้างต้นการกระทำผิดทางเพศในที่นี้ จึงไม่ได้ครอบคลุมการกระทำผิดทางเพศตามประมวลกฎหมายอาญาทั้งหมด นอกจากนี้ยังรวมถึงความผิด ในประมวลกฎหมายอาญามาตราต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ ความผิดทางเพศ ดังนั้นความหมายของคำว่า "การกระทำผิดทางเพศ" ในการวิจัยครั้งนี้จึงเกี่ยวข้องกับลักษณะความผิดทางเพศ ดังนี้

2.1 การข่มขืนกระทำชำเรา การข่มขืนกระทำชำเราจะกระทำสำเร็จ เมื่อของลับของฝ่ายชายผ่านเข้าไปในช่องสังวาสของหญิง แม้ล่วงล้ำไปเพียงบางส่วน เชื้อพรหมจารีไม่ขาด หรือน้ำอสุจิจึงไม่เคลื่อนก็ตาม ก็เป็นความผิดสำเร็จ แต่ถ้าผ่านเข้าไม่ได้แต่อสุจิเคลื่อน เชื้อพรหมจารีขาดก็เป็นเพียงพยายาม การกระทำแก่ช่องทางอวัยวะอื่นของหญิง เช่น กระทำแก่ทวารหนัก มิใช่ความผิดนี้

2.2 การโทรมหญิง หมายถึง มีผู้ลงมือกระทำชำเรามากกว่าหนึ่งคนผลัดเปลี่ยนกันทำอย่างน้อยสองคน คนละครั้ง

2.3 อนาจาร ได้การกระทำให้อับอายขายหน้าในทางเพศโดยกระทำต่อเนื้อตัวร่างกายโดยตรง เช่น กอด ปล้ำ สัมผัส จับต้องอวัยวะเพศอย่างใดอย่างหนึ่ง และแม้จะให้ผู้อื่นกระทำตนเองก็ถือเป็นการกระทำอนาจาร บุคคลที่ถูกกระทำนี้ไม่จำกัดว่าต้องเป็นหญิง อาจเป็นการกระทำของชายต่อชายก็ได้

2.4 พรากผู้เยาว์เพื่อการอนาจาร คือการพรากผู้เยาว์อายุต่ำกว่าสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง ผู้ดูแล เพื่อกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งเป็นการอนาจารตามความหมายในข้อ 2.3

2.5 การกระทำอันควรชานหน้าต่อหน้าธารกำนัลคือเปลือยหรือเปิดเผยร่างกาย หรือการกระทำลามกอย่างอื่น (โดยในที่นี้ ไม่รวมถึงการกระทำที่หวังผลทางการค้า เช่น การโชว์ลามกในสถานบริการ)

2.6 การถ่มมูก คือการนอมมูกผู้อื่นเปลือย หรือ ร่วมเพศ

2.7 บุกรุก คือการเข้าไปในอสังหาริมทรัพย์ของผู้อื่น อันเป็นการรบกวนการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของเขาโดยปกติสุข

2.8 การลักทรัพย์ โดยทรัพย์นั้นเป็นสัญลักษณ์ทางเพศ ของเพศตรงข้ามเพื่อนำไปสนองความสุขทางเพศ เช่น ใช้ประกอบในการสำเร็จความใคร่

3. สถานีตำรวจนครบาล หมายถึงสถานีตำรวจที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานครและธนบุรี

ข้อจำกัดของการวิจัย

เนื่องจากมีเวลาในการวิจัยค่อนข้างจำกัด ประกอบกับการติดตามคดีทางเพศเป็นไปได้ยากโดยขึ้นกับการได้รับความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในขบวนการยุติธรรมทำให้ผู้วิจัยไม่สามารถติดตามผลการพิจารณาฟ้องคดี และผลการพิพากษาต่อผู้กระทำผิดทางเพศ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างโดยเสรีจំสมบูรณ์จนครบขบวนการได้ทุกราย อาจมีผลให้การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ไม่ลึกซึ้งสมบูรณ์เท่าที่ผู้วิจัยคาดหวังไว้ แต่ผู้วิจัยได้พยายามรวบรวมข้อมูลให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ปัญหาด้านจริยธรรม

มีปัญหาด้านจริยธรรมบางประการ เช่น กรณีที่ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าในพื้นที่รับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลแห่งใด มีอัตราการเกิดคดีทางเพศสูง อาจจะมีผลกระทบต่อชื่อเสียงของสถานีตำรวจนั้นๆ นอกจากนี้การคัดเอกสารเพื่อนำมาวิเคราะห์ จำเป็นต้องทราบชื่อผู้กระทำผิดเพื่อในการใช้สืบค้น จึงมีผลกระทบต่อชื่อเสียงและสิทธิส่วนบุคคล ของผู้กระทำผิดทางเพศผู้นั้น

คณะกรรมการพิจารณาปัญหาจริยธรรม คณะแพทยศาสตร์ จึงกำหนดมาตรการในการ
ป้องกันปัญหาทางจริยธรรมทั้งสองกรณี โดยให้ผู้วิจัยรายงานผลการวิจัยในภาพรวม ไม่ระบุที่
ตัวบุคคลหรือสถานี่ตำรวจใดโดยเฉพาะ และให้เก็บข้อมูลดิบที่ได้จากการวิจัยเป็นความลับ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเสนอข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับขบวนการดำเนินคดี ของเจ้าหน้าที่สอบสวน
พนักงานอัยการ และผู้พิพากษา ต่อผู้กระทำผิดในคดีทางเพศ
2. เพื่อเสนอแนวทางให้พนักงานสอบสวนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องในขบวนการยุติธรรมทราบ
ข้อบ่งชี้ทางจิตเวชที่ใช้ประกอบการพิจารณาส่งผู้กระทำผิดทางเพศ ไปรับการตรวจวินิจฉัยทางจิต
3. เพื่อเสนอแนะข้อคิดเห็นประกอบการดำเนินคดีทางเพศ และหาข้อมูลสนับสนุนให้มี
การวางมาตรฐานการดำเนินคดีทางเพศ โดยครอบคลุมทั่วถึงต่อผู้กระทำผิดทางเพศทุกราย เพื่อ
คุ้มครองสังคมและแก้ไขบำบัดผู้กระทำผิดทางเพศที่มีพื้นฐานการป่วยทางจิตเวชหรือมีปัญหาสุขภาพ
จิตอยู่ภายใต้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย